

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla dr.Simonyi Titusz ügyvéd által képviselt I.r., II.r., III.r. felpereseknek dr.Varga József ügyvéd által képviselt I.r., dr.Vakli Károly ügyvéd által képviselt II.r., és dr.Koczkás János Ügyvédi Iroda által képviselt III.r. alperesek ellen kártérítés iránt a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Tatabányán, 2010.évi szeptember hó 28.napján 10.P.21.358/2007/72.szám alatt hozott ítélet ellen a II.r. alperes részéről 78.sorszám, a felperesek részéről 80.sorszám, az I.r. alperes részéről 81. és 84.sorszámú fellebbezése, valamint a III.r. alperes részéről benyújtott csatlakozó fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság kijavított ítéletét a megfellebbezett részében részben megváltoztatja.

Mellőzi az I.r. alperest az I-II-III.r. felperesek részére nem vagyoni kárpótlás és vagyoni kártérítés megfizetésére a Magyar Állam javára adóhatósági felhívásra fíeztendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték, valamint az állam javára a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság Gazdasági Hivatal felhívására fizetendő szakértői költség megfizetésére kötelező elsőfokú ítéleti rendelkezéseket.

A II.r. alperes által az I.r. felperes részére fizetendő nem vagyoni kárpótlás összegét 8.000.000 (nyolcmillió) forintra és ennek az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamataira, a II.r. alperes által a II.r. felperes részére fizetendő nem vagyoni kárpótlás összegét 1.000.000 (egymillió) forintra és ennek az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamataira, a II.r. alperes által a III.r. felperes részére fizetendő nem vagyoni kárpótlás összegét 2.000.000 (kettőmillió) forintra és ennek az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamataira felemeli.

A II.r. alperes által az állam javára az APEH Közép-dunántúli Regionális Igazgatóság külön felhívására fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 635.000 (hatszázharmincötezer) forintra felemeli.

A II.r. felperes által az állam javára ugyanilyen módon fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 42.000 (negyvenkettőezer) forintra leszállítja.

A III.r. felperes által az állam javára ugyanilyen módon fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 7.000 (hétezer) forintra leszállítja azzal, hogy az állam terhén 450.000 (négy százötvenezer) forint le nem rótt elsőfokú eljárási illeték marad.

Mellőzi az I-II.r. alperesek által az I-II-III.r. felperesek részére, valamint a felperesek által az I-II.r. alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség megfizetésére szóló elsőfokú ítéleti rendelkezéseket.

Köteles a II.r. alperes 15 napon belül megfizetni az I-II-III.r.felperesek részére 146.000 (egyszáznegyvenhatezer) forint elsőfokú eljárási perköltséget.

Köteles az I.r. felperes 15 napon belül megfizetni az I.r. alperes részére 320.000 (háromszázhuszezer) forint, a II.r. felperes 32.000 (harminckettőezer) forint, a III.r. felperes 48.000 (negyvennyolcezer) forint elsőfokú perköltséget.

Ezt meghaladóan az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét a megfellebbezett részében helybenhagyja.

Egyúttal az elsőfokú ítélet fejrészét akként pontosítja, hogy "A" helyesen a jelen per III.r. felperese.

Köteles a II.r. alperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 270.000 (kettőszázhetvenezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, további 420.000 (négy százhuszezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Köteles az I.r. felperes 15 napon belül megfizetni az I.r. alperesnek 120.000 (egyszázhuszezer) forint, a II.r. alperesnek 80.000 (nyolcvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a II.r. alperes 15 napon belül megfizetni a II.r. felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint, a III.r. felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a II.r. felperes 15 napon belül megfizetni az I.r. alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a III.r. felperes 15 napon belül megfizetni a I.r. alperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperesek kereseti kérelmükben előadták, hogy a 2003 június 28-án "**Helység**"1-en megrendezett Víz, Zene, Virág Fesztivál szervezője az I. r. alperes volt. A fesztiválon a II. r. alperes az I. r. alperes szervezésében a **helység 1-i** várból, a III. r. alperes a Honvédséggel kötött írásbeli szerződés alapján a Honvédség által a **helység 1-i** Öreg-tavon megépített három pontonhídról lőtt ki tűzijátékot. A tűzijáték vége felé a felperesek közvetlen közelében robbanás történt. A baleset következtében mindhárman súlyosan megsérültek: az I. r. felperes bal arca megégett, bal szemének látását elvesztette, és az eddig elvégzett, mintegy 13 műtét után is további műtétek várnak rá. A II. r. felperes égési sérüléseket szenvedett, melynek nyomai plasztikai műtéttel sem távolíthatóak el. A III. r. felperes bal arca megégett, bal szemének látása jelentősen romlott.

Az I.-III. r. felperesek módosított kereseti kérelmükben a Ptk. 339.§, 345.§, 350.§ és 355.§ alapján egyetemlegesen kérték kötelezni az I., II. és III. r. alpereseket kártérítés megfizetésére. Arra hivatkoztak, hogy az I. r. alperes a fesztiválszervezése során nem úgy járt el, ahogy az tőle az adott helyzetben általában elvárható lett volna, mert a helyszín a mentők, orvosi ellátás, tűzoltóság részéről nem volt megfelelően biztosítva, időszerű orvosi ellátás esetén a felperesek sérülései kevésbé váltak volna súlyossá. Álláspontjuk szerint a rendezvény megtekintésével a felperesek valamint az I. r. alperes között szerződéses jogviszony jött létre. A II. r. és II. r. felperesek veszélyes üzem üzembentartójának minősültek a tűzijáték során. A II. r. alperes a Ptk. 348.§ (1) bekezdés alapján felel azért, hogy alkalmazottja a tűzijátékhoz szükséges eszközök telepítése során megszegte a szakhatósági állásfoglalásban írtakat.

Az I. r. felperes kárigényét 15.000.000 Ft nem vagyoni kárban és havi 30.000 Ft járadék vagyoni kárban, a II. r. felperes 1.000.000 Ft nem vagyoni kárban és havi 50.000 Ft járadék vagyoni kárban, a III. r. felperes 2.000.000 Ft nem vagyoni kárban és 300.000 Ft vagyoni kárban jelölte meg.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték, vitatva annak jogalapját és összecszerúságát.

Az I. r. alperes hangsúlyozta, hogy a II. r. alperes kiválasztása során a legnagyobb gondossággal járt el, így a bekövetkezett balesetért a Ptk. 339.§ alapján nem állapítható meg felelőssége. Előadta, hogy a felperesek egészségügyi ellátása során nem történt olyan mulasztás, ami a bekövetkezett kárt növelte, a felperesek állapotát súlyosbította volna. Rámutatott, hogy veszélyes üzemi tevékenységet a II. r. alperes gyakorolt, így az I. r. alperes a Ptk. 345.§-a alapján sem felel.

A II. r. alperes arra hivatkozott, hogy a II. és II. r. alperesek egymástól függetlenül, egymás tevékenységére rá nem látva, külön jogviszony alapján működtették a tűzijátékokat, így részükről a közös károkozás kizárt. Vitatta, hogy a felperesek sérüléseit - azok jellegére, a sérültek számára, a baleset helyszínére és az általa hivatkozott tanúvallomásra tekintettel - az általa kilőtt tűzijáték okozta. Előadta, hogy a honvédségi pontonhidak a tűzijáték alatt elmozdultak, közelebb kerültek a parthoz, így a balesetet a III.r. alperes tűzijátéka okozta.

A III. r. alperes vitatta, hogy magatartása és a bekövetkezett baleset között okozati összefüggés állna fenn. Előadta, hogy a pontonhidak a parttól 3-400 méterre kerültek felállításra, azok nem mozdultak el. Az általa kilőtt rakéták védőtávolsága mindössze 50 méter, azok kivétel nélkül a tó felett robbantak, így kizárt, hogy a balesetet ő okozta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében egyetemlegesen kötelezte az I. és II. r. alpereseket, fizessenek meg nem vagyoni kárpótlásként az I. r. felperesnek 5.000.000 Ft-ot, a II. r. felperesnek 500.000 Ft-ot, a III. r. felperesnek 1.000.000 Ft-ot, vagyoni kárként a III. r. felperesnek 176.000 Ft-ot, valamint ezen összegek után 2003.- június 28. napjától járó késedelmi kamatot.

Ezt meghaladóan a felperesek nem vagyoni kárpótlás, vagyoni kártérítés és a III. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmét elutasította.

Kötelezte egyetemlegesen az I. és II. r. alpereseket, fizessenek meg az állam javára 422.700 Ft feljegyzett eljárási illetéket és 37.544 előlegezett perköltséget, a felpereseknek 309.600 Ft, a II. r. felperesnek 19.631 Ft, a III. r. felperesnek 27. 409 Ft perköltséget.

A II. r. felperest 76.800 Ft, a III. r. felperest 34.500 Ft feljegyzett kereseti illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte.

Kötelezte a felpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg az I. r. alperes jogi képviselője részére 377.375 Ft, a II. r. alperes jogi képviselője részére 377.375 Ft, a III. r. alperes részére 387.000 Ft perköltséget azzal, hogy további 600.000 Ft feljegyzett illeték és 57.699 Ft előlegezett költség az I. r. felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad.

A megyei bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy a **helység 1-i** Víz, Zene, Virág Fesztivál 2003-ban tizedik alkalommal került megrendezésre. A szervezési feladatokat 1999-es megalakulásától kezdve az I. r. alperes látta el. A 2003. június 28-i fesztiválra a tűzijátékot az I. r. alperes megbízottjaként a szervezésben részt vett **"B"** programszervező rendelte meg - a korábbi évek gyakorlatának megfelelően - írásban a II. r. alperestől. A II. r. alperes rendelkezett a szükséges hatósági engedéllyel és szakhatósági állásfoglalással, azokat az I. r. alperes a fennálló bizalmi viszonyra tekintettel nem ellenőrizte.

A II. r. alperes részéről eljáró **"C"-nek** megfelelő végzettsége és gyakorlata volt a tűzijáték lebonyolítására. A II. r. alperes a szükséges vetőcsöveket az Öreg-tó felé irányozva **Helység"1-i** Vár bástyájára telepítette.

Rögzítette, hogy az 1999-ben alakult III. r. alperes ugyancsak rendelkezett a szükséges hatósági engedéllyel és szakhatósági állásfoglalással. A III. r. alperes a tűzijátékkal kapcsolatban a fesztivál alkalmából toborzást végző Honvédséggel kötött szerződést. A tó közepén, a vártól 3-400 méter távolságra létesített honvédségi pontonhidakon a III. r. alperes pirotechnikusai a vetőcsöveket V alakban, 75 fokos szögben helyezték el részben **"Helység"2,** részben a vár és a ponton közötti vízterület felé irányozva.

A tűzijáték során kilőtt 75 mm-es kométsző igényelte a legnagyobb, 40 méteres biztonsági védőtávolságot. Ehhez képest a védőtávolság a II. r. alperes kilövési helyétől 60 méterre került kialakításra.

A tűzijáték 2003. június 28-án 22 órakor kezdődött. A tűzijáték vége felé a vár bal oldalán, a várbástya és a zsilip közötti területen, a várkapuhoz legközelebbi padok melletti füves területen - a 60 méteres védőterületen kívül - robbanás történt, melynek következtében a felpereseken kívül további öt személy sérült meg.

Az elsőfokú bíróság a perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a baleset során a 15 éves, pályaválasztás előtt álló I. r. felperes súlyos, nyolc napon túl, maradandó fogyatékossgal gyógyuló bal oldali szemhéj, kötőhártya, szaruhártya égést és bal arcfél égést szenvedett. Az égés következtében károsodott a szem körüli bőr, az alsó és felső szemhéj, az alsó könnypont, a kötőhártya és szaruhártya. Az I. r. felperes a baleset következtében elvesztette bal szeme látását, térlátását, és esztétikailag zavaró hegesedés alakult ki nála. Az I. r. felperes sérülései miatt számos - megközelítőleg 13 - műtétet volt kénytelen elszenvedni, munkaképessége 30%-ban csökkent.

A baleset időpontjában 13 éves II. r. felperes a jobb kezén, jobb mellén, jobb karján és a has jobb oldali részén szenvedett nyolc napon túl, ténylegesen két hét alatt gyógyuló másodfokú égési sérüléseket, amelyek maradandó fogyatékossgal és egészségromlás

nélkül gyógyultak. A sérülései következtében kialakult hegesedések sem a könyökön, sem a hason nem szüntethetők meg plasztikai műtéttel, ezek az elváltozások véglegesek.

A III. r. felperes súlyos, nyolc napon túl, maradandó fogyatékkal gyógyuló sérüléseket szenvedett: bal oldali arca megégett, a szemhéj és szem körüli bőr pörkölődött. A szemgolyót ért tompa ütés miatt az üvegtestben valamint 4-5 látóidegfő területen, a látóideghártya alatt vérzés lépett fel, a szemfenéken az éleslátást is érintő vizenyő alakult ki. A II. r. felperes bal szemének éleslátását és széli látásának egy részét elvesztette, munkaképessége 20%-os mértékben csökkent.

A megyei bíróság megállapította, hogy a Tatabányai Városi Bíróság 2007. november 20. napján jogerőre emelkedett ítéletében "C" vádlottat I. rendbeli, maradandó fogyatékossgot okozó, foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Ptk. 345.§ (1) bekezdése szerinti veszélyes üzem üzemtartójának az minősül, akinek a veszélyes üzem működése az érdekét szolgálja, és aki rendelkezhet a veszélyes üzem működése felett. Az üzemtartó nem azonos szükségképpen a tulajdonossal vagy a károkozóval.

A nyomozati eljárás során beszerzett "D" pirotechnikai szakértő, a büntető eljárás bírósági szakában kirendelt "E" mérnök szakértő, az elsőfokú eljárás során kirendelt "F" pirotechnikai szakértő és "G" tűzszerész szakértő igazságügyi szakértői véleményeit értékelve rámutatott: a jelen eljárás szempontjából nem annak van kiemelt jelentősége, hogy a pirotechnika működtetése során megvalósult-e szakmai szabályszegés, hanem az, hogy a kárt a veszélyes üzem körén kívül eső elháríthatatlan ok idézte elő. A büntető eljárás során beszerzett, a szakmai szabályszegés kérdésében egymásnak ellentmondó szakvélemények nem alkalmasak e kérdés eldöntésére.

Rögzítette, hogy "E" módosított szakvéleménye alapján amennyiben a pontonhidakon a vetőcsövek ferdén voltak szerelve, az onnan kilőtt bombák is elérhették a partot. A II. r. alperes által a tó fölé 75 fokos szögben kilőtt rakétát erős szembeszél eltéríthette, de ilyen szél a baleset időpontjában nem volt. A szakértő szerint szakmai szabályszegés sem a II. sem a III. r. alperes részéről nem történt, de, „kritikus dolog”-ként értékelendő, hogy a III. r. alperes által használt pirotechnikai termékek közül nem mindegyik rendelkezett megfelelő műbizonylattal

"F" szakvéleménye szerint a II. r. alperes az előírt védőtávolságokat betartotta, így részéről foglalkozási szabályszegés nem volt megállapítható. A II.- r. alperes kilövőhelyéül szolgáló ponton elmozdulhatott, így a baleset helyszínére mindkét kilövési ponttól eljuthattak a bombák, tekintettel arra is, hogy a II. r. alperes vetőcsövei megfelelően rögzítve voltak, míg a III. r. alperes vetőcsövei elmozdulhattak.

E szakvéleményekkel szemben az elsőfokú bíróság "G" tűzszerész igazságügyi szakértői véleménye alapján megállapította, hogy a II. r. alperes technikus a szakhatósági állásfoglalásnak nem tett eleget, amikor a pirotechnikai termékeket 90 fokban lőtte fel: ezzel ugyanis nem biztosította, hogy azok maradványai a tó vizére hulljanak. Rögzítette, hogy a tűzijáték effektek maradványainak visszahullása nem egyedi jelenség volt, azt a nézők korábban is észlelték, így a baleset oka nem vezethető vissza egyedi termékhibára. Erre tekintettel pedig az állapítható meg, hogy a II. r. alperes a konkrét esetben a

pirotechnikai szempontok figyelmen kívül hagyásával, hibásan határozta meg a biztonsági intézkedéseket, nem megfelelő védőtávolság alapján határozta meg a lezárandó terület nagyságát. A II. r. alperes részlegesen tett eleget a tűzijáték befejezése utáni végrehajtandó utómunkák elvégzésére irányuló kötelezettségének.

A III. r. alperes a felhasználási engedélyben és szakhatósági állásfoglalásban írtaknak eleget tett, a vártól 400, a part egyes pontjaitól 150-200 méterre elhelyezett pontonhidakról 75 fokos szögben kilőtt 100 mm-es bombák kihulló effektanyaga nem juthatott a kilövéstől 100 méternél messzebbre.

A Magyar Honvédség ... Zászlóaljának tájékoztatása szerint a megfelelően rögzített pontonhidak nem mozdultak el. A felperesek személyes nyilatkozatai valamint a perben beszerzett tanúvallomások alapján bizonyítottnak látta, hogy a balesetet okozó bombát a II. r. alperes lőtte ki. Hangsúlyozta, hogy "G" szakvéleménye alapján a II. r. alperes a tűzijáték előkészítése, telepítése, végrehajtása során nem a kellő szakmaisággal járt el, mert nem mérte fel megfelelően a tömeg elhelyezkedését. Rögzítette, hogy a II. és III. r. alperesek kész elképzeléseiket hangolták csak össze, tevékenységük nem egymásra épült, a két tűzijáték nem egy hatósági engedélyezési eljárás után, nem azonos feltételrendszer és nem egy pirotechnikus irányítása alatt került megszervezésre, telepítésre és üzemelésre. Amennyiben a III. r. alperes tevékenységére is figyelemmel a II. r. alperes úgy ítélte meg, hogy a tó fölé nem lőhet, úgy a tűzijáték elmaradásáról vagy elhalasztásáról kellett volna döntenie.

Mindezek alapján a megyei bíróság álláspontja szerint a II. r. alperes nem bizonyította, hogy a balesetet az általa üzemeltett veszélyes üzem működési körén kívül eső elháríthatatlan ok - nevezetesen a III. r. alperes pontonjáról kilőtt tűzijáték - okozta.

Az I. r. alperessel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a Ptk. 393.§ (3) bekezdésében írtakra is megállapította, hogy a II. r. alperes az I. r. alperessel kötött szerződés alapján, az I. r. alperes érdekében járt el. Ezért a II. r. alperes magatartásáért az I. r. alperes a Ptk. 315.§ alapján felel. A megyei bíróság rögzítette, hogy a tűzijáték megtekintése során a felpereseknek nem volt jegyváltási kötelezettsége, ez azonban nem zárta ki azt, hogy a Ptk.198.§ (1) bekezdése és a 201.§ (1) bekezdése szerinti szerződéses jogviszony létrejöttön köztük és az I. r. alperes között. A felperesek helytállóan hivatkoztak arra, hogy a baleset elháríthatatlanságának megítélése nem szorítkozhat a károkozás pillanatára. A károkozás közös jellegét és a károkozók egyetemleges felelősségét nem érinti az a körülmény, hogy a károsult sérüléseit csak az egyikük magatartás okozta. A BH 1991.314. sz. eseti döntésére hivatkozva kifejtette: a koncertszervező és a tűzijáték szervező felelőssége azonos, mert mindketten kötelesek biztosítani, hogy a megjelenők testi épségük és veszélyeztetésük nélkül vehessenek részt az adott programon. Ezért a perbeli balesettel összefüggésben az I. r. alperes felelőssége a Ptk. 319.§ és 339.§ szerint áll fenn. A megyei bíróság "másodsorban" utalt arra, hogy a II. r. alperes tevékenysége az I. r. alperes érdekét szolgálta, ezért az I. r. alperes a veszélyes üzem működtetőjének is minősül.

A megyei bíróság a Pp. 3.§ (4) bekezdésére hivatkozással nem vette figyelembe a II. r. alperes által csatolt, a pontonhidak helyzetére vonatkozó magánszakértői véleményt és ugyanezen indokkal elutasította az e tárgyban kirendelt igazságügyi szakértő és a magánszakértő együttes meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt.

A I. és II. r. alpereseket a Ptk. 344.§ (1) bekezdés és 355.§ (1) bekezdés alapján kötelezte a felpereseket ért kár megtérítésére.

A felperesek által követelt nem vagyoni kárpótlás összegének meghatározásakor az elsőfokú bíróság figyelembe vette az I. r. felperes életkorát, azt, hogy a balesetkor pályaválasztás előtt állt és a baleset következtében bal szemére megvakult. Értékelte, hogy a szemészeti műtétek miatt a szakközépiskola első osztályát az I. r. felperesnek meg kellett ismételnie. A beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján rögzítette, hogy az I. r. felperes éjszaka tanulni nem tud, nappal is elfárad a jobb szeme, fizikai munkát, sportot, hajolást, lépcsőzést nem végezhet. A baleset óta rendezvényekre nem jár, környezete megjegyzései miatt napszemüveget visel, korábbi nyitott személyisége megváltozott. Jelenleg főiskolán szociál-pedagógiai hallgató, sérülései miatt óvoda pedagógus nem lehet. A baleset párkapcsolati problémákat okozott számára.

A megyei bírósága az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján bizonyítottan találta, hogy a II. r. felperes a baleset után átmeneti pszichés zavarokkal küzdött, amely heveny stresszreakciónak felelt meg. Pályaválasztásában az elszenvedett sérülések nem zavarták, de azok ténylegesen befolyásolhatják önértékelését, párkapcsolat kialakításában korlátozhatják. A kialakult, plasztikai úton meg nem szüntethető visszamaradt hegek pusztán méretük és elhelyezkedésük miatt nem banalizálhatóak.

Az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy az igazságügyi szakértői vélemény alapján a III. r. felperesnél az elszenvedett sérülések 20%-os munkaképesség csökkenést eredményeztek, a bal szemének látása 25%-os. Értékelte, hogy a III. r. felperesnél a baleset poszttraumás kevert érzelmi hangulati zavart okozott, amely jelenleg is fennáll, csak szakirányú segítséggel rendeződhet.

Mindezek alapján a megyei bíróság a nem vagyoni kárpótlást illetően a III. r. felperese keresetét egészében, az I. és II. r. r. felperesek keresetét részben találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a felperesek vagyoni kártérítés iránti igényével kapcsolatban rámutatott, hogy az I. és II. r. felperesek az e körben rájuk háruló bizonyítási tehernek nem tettek eleget, ezért az erre irányuló kereseti kérelmeket elutasította. A III. r. felperes vagyoni kártérítés iránti követelését részben találta bizonyítottan. Rögzítette, hogy a III. r. felperes a 4/1998. (V.26.) IpM rendelet alapján 19,5%-os hűségjutalomra volt jogosult, ami havi 22.000 Ft jövedelmet jelentett. A betegállomány idejére járó, elmaradt jövedelem ennek megfelelően 176.000 Ft. Ezt meghaladóan a II. r. felperes nem bizonyította, hogy nyugdíjazása esetén nyugdíja mellett további havi 50.000 Ft-os jövedelemre tudott volna szert tenni.

Az I. és II. r. alperest a Ptk. 360.§ (1) bekezdés és 301.§-a alapján kötelezte kamat megfizetésére.

A perköltségről a Pp. 78.§ (1) és (2)bekezdése, 81.§ (1) és (2) bekezdése, 82.§ (1) bekezdése és 86.§ (3) bekezdése, a 6/1986 (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdés és 14.§, valamint a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1) és (2) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását kérték a kereseti kérelemnek megfelelően mindhárom felperes vonatkozásában. A Fővárosi Ítéltábla ítéletére hivatkozva előadták, hogy az I. r. felperesnek az elsőfokú ítélet szerint fizetendő nem vagyoni kárpótlás összege az elszenvedett sérülések jellegére, az I. r. felperes életkorára, párválasztási és családalapítási esélyeire tekintettel rendkívül alacsony. Álláspontjuk szerint a megyei bíróság nem értékelte kellő súllyal a II. r. felperesnél pszichés zavarokat okozó esztétikai károsodást. A III. r. felperes hangsúlyozta, hogy az elszenvedett maradandó egészségkárosodás következtében elesett a korkedvezményes nyugdíj lehetőségétől.

Az I. r. alperes lényeges eljárásjogi szabálysértésre és ténybeli megalapozatlanságra hivatkozva fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vele szemben előterjesztett kereseti kérelem elutasítását kérte.

Fenntartotta, hogy a fesztivál szervezése során koordináló feladatokat látott el, így felelőssége is kizárólag e körben, a Ptk. 339.§-a alapján vizsgálható. Hangsúlyozta, hogy e kötelezettsége teljesítése során a jogszabályok és hatósági előírások messzemenő betartásával járt el: minden szükséges engedélyt beszerzett, a rendezvény helyszínén tájékoztató táblákat helyezett ki és megkülönböztető ruházatot viselő szervezőkről is gondoskodott. Az egyesület elsődlegesen nem folytat gazdálkodási tevékenységet, így sem a tűzijáték végrehajtására, sem elsősegélynyújtásra nem vállalt és nem is vállalhatott kötelezettséget. Támadta az elsőfokú ítéletet azzal, hogy szervező tevékenységével összefüggésben a Ptk. 315.§-ában írtak nem értelmezhetőek kiterjesztően. A pirotechnikai feladatokat kizárólag a II. r. alperesnek kellett ellátnia: ő tulajdonolta, birtokolta, kezelte, használta uralta, irányította, ellenőrizte és felügyelte az ehhez szükséges eszközöket. Az I. r. alperes a veszélyes üzem működéséhez kapcsolódó tevékenységet nem végzett, így az elsőfokú ítéletben is hivatkozott eseti döntések valamint a Ptk. kommentárja alapján nem minősül üzembentartónak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a BH 1991.314.sz. eseti döntésben írtakat, amikor annak alapján az I. r. alperes felelősségét is megállapíthatónak látta a perbeli balesetért. Rámutatott, hogy az elsőfokú ítéletben hivatkozott, "G" által készített igazságügyi szakértői vélemény szerint sem követett el pirotechnikai szempontból kifogásolható hibát, tevékenysége pirotechnikai szempontból nem állt összefüggésben a balesettel. A pirotechnikai eszközök működtetésével kapcsolatban kizárólag a II. r. alperest terheli a Ptk.345.§ szerinti felelősség, az I. r. alperes nem minősül üzembentartónak.

Sérelmezte, hogy a megyei bíróság a Ptk. 201.§ (1) bekezdésében és 198.§ (1) bekezdésében írtak kiterjesztő értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek és az I. r. alperes között szerződés jött létre.

Hangsúlyozta, hogy a szerződésese jogviszony fennálltát kizárja az a körülmény, a felperesek a rendezvény elmaradása esetén nem váltak volna jogosulttá szolgáltatás követelésére.

Másodlagosan az egyetemleges marasztalás mellőzését kérte a Ptk. 344.§ (3) bekezdés a) pontjára hivatkozva.

A II. r. alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte úgy, hogy az ítéltábla a vele szemben előterjesztett kereseti kérelmet utasítsa el.

Álláspontja szerint a megyei bíróság a tényállást helyesen állapította meg: az csak annyiban szorul pontosításra, hogy az I. és II. r. alperesek közötti megbízási szerződés nem tartalmazta, hogy a tűzijátékot a II. r. alperes a III. r. alperessel együttműködve,

„felelgetős módszerrel” bonyolítja le. Utalt arra, hogy a veszélyes üzem üzembentartójaként csak akkor mentesülhet a kártérítési felelősség alól, ha bizonyítani tudja, hogy a balesetet a veszélyes üzem körén kívül eső, elháríthatatlan ok idézte elő. Sétrelmezte, hogy ennek ellenére a megyei bíróság a II. r. alperes által használt pontonhidak helyzetével kapcsolatos bizonyítási indítványait elutasította. Előadta, hogy a csatolt tv. felvételre is figyelemmel a megyei bíróság tévesen állapította meg a baleset időpontjában a pontonhidak helyét. Támadta az elsőfokú ítéletet azzal, hogy az lényegében "G" igazságügyi szakértő szakvéleményén alapul, márpedig e szakvélemény szerint csak vélelmezhető, hogy a baleset a II. r. tevékenységével állt okozati összefüggésben. Előadta, hogy "H" tanúvallomásából és "F" igazságügyi szakértő kiegészített szakvéleményéből az következik, hogy a felperesek sérülését nem a II. r., hanem a III. r. alperes által működtetett pirotechnikai eszköz okozta.

A III. r. alperes csatlakozó fellebbezés megnevezésű beadványában az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Kiemelte, hogy a pontonhidak helyzetére figyelemmel az általa kilőtt tűzijáték nem okozhatta a perbeli balesetet. Nincs olyan bizonyíték, ami ennek ellenkezőjét támasztaná alá, a II. r. alperes ezzel kapcsolatos előadása minden ténybeli és jogi alapot nélkülöz.

Előrebocsájtja az ítéletábla, hogy a III. r. alperes beadványa - megnevezésétől eltérően - nem minősül csatlakozó fellebbezésnek. A Pp. 244.§ (1) bekezdése szerinti csatlakozó fellebbezés a fellebbező fél ellenfele által igénybe vehető járulékos jellegű, rendes perorvoslat, amely tartalmilag az elsőfokú ítélet ellen irányul. A III. r. alperes azonban az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, így beadványa a Pp. 244.§ (1) bekezdése szerinti fellebbezési ellenkérelemnek tekintendő.

Az ítéletábla az elsőfokú ítéletet a fellebbezési kérelmek és ellenkérelem keretei között (Pp. 253.§ (3) bekezdés) bírálta felül, ennek megfelelően érdemben nem vizsgálta a felperesek vagyoni kártérítés iránti kérelmét túlnyomórészt elutasító és III. r. alperessel szemben a kereseti kérelmet teljes körűen elutasító rendelkezést.

A felperesek fellebbezése részben alapos, az I. r. alperes fellebbezése alapos, a II. r. alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges bizonyítási eljárást lefolytatva a bizonyítékokat egybevetve és összességükben értékelve helyesen, a Pp. 206.§ (1) bekezdésének megfelelően mérlegelve helyes tényállást állapított meg, de abból részben téves jogi következtetésre jutott.

A II. r. alperes fellebbezésében alaptalanul sétrelmezte, hogy a megyei bíróság ítélete tévesen állapította meg az I. és II. r. alperesek között létrejött megbízási szerződés tartalmát. Az elsőfokú ítélet tényszerűen, a P.21.279/2003/12/A/1 és A/2 alatt csatolt iratokban foglaltaknak megfelelően utal arra, hogy az I. r. alperes jelezte:örülne, ha a tűzijáték „felelgetős” módszerrel valósulna meg.

Az I. r. alperes fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy a tűzijáték működtetése során nem minősült veszélyes üzem üzembentartójának. Általában az minősül üzembentartónak, akinek a veszélyes üzem működése az érdekét szolgálja, és aki rendelkezhet a veszélyes üzem (annak fennállása, működése, stb.) fölött (Legfelsőbb

Bíróság Pk. 38. számú állásfoglalás). Az ítélezési gyakorlat szerint az üzembentartói minőség ismervei között nincs feltétlenül ügydöntő jelentősége annak, hogy a veszélyes üzem kinek az érdekében működik (BH.1988.273.) (Legfelsőbb Bíróság Pfv. V. 22.412/2006/6.). Ezzel egyezően az üzembentartói felelősséget a bíróság akkor látta megállapíthatónak, ha a megrendelőnek konkrét értesítési, ellenőrzési kötelezettsége állt fenn a veszélyes üzem működésével kapcsolatban (BH.2007.301). A megyei bíróság ítéletében hivatkozott BH 1991.314. számú eseti döntésre figyelemmel az I. r. alperes üzembentartói felelőssége nem állapítható meg, mert a II. r. alperes által működtetett pirotechnikát a rendezvényt megelőzően nem volt kötelessége ellenőrizni. Helytállóan hivatkozott fellebbezésében az I. r. alperes arra, hogy a tűzijáték irányítása, ellenőrzése, felügyelete kizárólag a II. r. alperes kötelezettsége körébe tartozott. Tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a bekövetkezett balesetért „másodszorban” a Ptk. 345.§-a alapján megállapíthatónak találta az I. r. alperes kártérítési felelősségét.

Az ítéletábra osztja az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy a felperesek és az I. r. alperes között szerződéses jogviszony jött létre. Az I. r. alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a Ptk. 198.§ (1) bekezdésében foglaltakra. Az I. r. alperes által vállalt szolgáltatás nem a fesztivál részeként megtartott tűzijáték, hanem maga a rendezvény - a fesztivál egésze - volt. A felperesek a helyszínre látogatással szereztek jogosultságot a fesztivál megtekintésére. Kétségtelen, hogy a tűzijáték elmaradása esetén nem tarthattak volna arra szolgáltatásként igényt, de az I. r. alperesnek sem volt jogszerű lehetősége arra, hogy a fesztiválon megjelent felpereseket önkényesen, külön nem szabályozott ok nélkül a rendezvény egyes elemeinek megtekintésétől elzárjon. Az I. r. alperes és a felperes között a rendezvény látogatásával reálkontraktus jött létre. E szerződéses jogviszonyon belül vizsgálándó, hogy az I. r. alperes kártérítési felelőssége fennáll-e a bekövetkezett balesetért a Ptk. 318.§ (1) bekezdésében írtakra figyelemmel az általános felelősségi szabályok (Ptk. 339.§) alapján.

Tényként állapítható meg, hogy a II. r. alperes irányában fennálló bizalmi viszonyra tekintettel az I. r. alperes a II. r. alperes által működtetett tűzijátékkal kapcsolatos engedélyek fennálltát nem ellenőrizte, de ez a per eldöntése szempontjából irreleváns, mert a II. r. alperes valamennyi szükséges engedéllyel rendelkezett. Ezt meghaladóan helytállóan hivatkozott az I. r. alperes arra, hogy kötelezettségei teljesítése - a rendezvény szervezése - során úgy járt el, ahogy az tőle az adott helyzetben általában elvárható volt. Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott igazságügyi pirotechnikai és tűzszerész szakértői véleményekben írtakra is figyelemmel nincs olyan perbeli adat, amely alapján az I. r. alperes terhére a Ptk. 339.§-a szerinti felelősségét megalapozó mulasztás vagy tevőleges magatartás lenne megállapítható. A felperesek ezzel kapcsolatban ugyan utaltak arra, hogy az elsősegélyhellyel kapcsolatos szervezési hiányosságok miatt a késedelmes orvosi ellátás következtében állapotuk súlyosbodott, ez az állításuk azonban nem nyert bizonyítást.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a veszélyes üzem üzembentartójának minősülő II. r. alperes károkozó magatartásáért az I. r. alperes a Ptk. 315.§ alapján felel. Az e jogszabályhelyhez fűzött magyarázat szerint nem minősül teljesítési segédnek az, akivel a kötelezett az adott szerződéstől függetlenül - lényegében a saját rendes működésének biztosítása végett - szerződik, még akkor sem, ha e megállapodás szolgáltatását az adott szerződés teljesítésekor felhasználja (például a

kiskereskedőnek szállító nagykereskedő nem teljesítési segéd a tőle származó hibás áru értékesítésére vonatkozó kiskereskedelmi ügylet kapcsán). (Complex jogtár magyarázata) A felperesekkel létrejött reálkontraktust megelőzően a rendezvény megtartása során az I. r. alperes rendes működésének biztosítása végett kérte fel a II. r. alperest a tűzijáték megtartására. A már kifejtettek szerint a felperesek nem támaszthattak volna igényt az I. r. alperessel szemben a tűzijáték elmaradása esetén, annak megtartása az I. r. alperes részéről nem a felperesek irányába fennálló kötelezettség teljesítése volt. Helytállóan utalt fellebbezésében az I. r. alperes arra, hogy a Ptk. 315.§ nem értelmezhető kiterjesztően és erre tekintettel csak azon teljesítési segítők tevékenységéért tartozott felelősséggel, akik a szervezéssel kapcsolatban láttak el feladatot. Az ítélet tábla osztja azt a fellebbezési érvelést, miszerint a II. r. alperes magatartása olyan többlet tényállást valósított meg, mely alapján az I. r. alperes felelőssége a Ptk. 315.§-a alapján nem áll fenn. A megyei bíróság ítéletének tényállásában maga is megállapította, hogy a II. és III. r. alperesek által működtetett tűzijátékok nem egymásra épültek, azok nem azonos feltételrendszer mellett és nem egy pirotechnikus irányítása alatt kerültek megszervezésre, telepítésre és kivitelezésre. Ebből következően az elsőfokú ítéletben hivatkozott Ptk. 393.§ (3) bekezdése szerinti közös kivitelezés nem állapítható meg a II. és III. r. alperesek vonatkozásában, de ilyenre nem került sor az I. r. és II. r. alperesek részéről sem, mert az I. r. alperes szervezési tevékenysége elkülönült a II. r. alperes veszélyes üzemi tevékenységétől.

A megyei bíróság azt helytállóan állapította meg, hogy a baleset idején a **Helység**"1-i Várból fellőtt tűzijátékok vonatkozásában a II. r. alperes volt a veszélyes üzem üzembentartója. Ehhez képest a II. r. alperesnek kellett volna bizonyítania a perben a kimentés körén belül, hogy a balesetet az általa üzemeltetett veszélyes üzem tevékenységi körén kívül eső, elháríthatatlan ok idézte elő. Ilyen külső, elháríthatatlan okként szóba jöhetett a harmadik személy által a nézők közé dobott petárda ("F" és "I" féle szakvélemény), illetőleg az egyedi gyártási hibás termék ("F" féle szakvélemény).

Az idegenkezűsége vonatkozóan a felek tényelőadást nem tettek, ezzel kapcsolatban csak a szakértők által ismertetett lehetőség áll rendelkezésre peradatként, amely nem eredményezi a II. r. alperes kárfelelősség alóli mentesülését. Az egyedi gyártáshiba ténye - anyagmaradványok hiányában - szintén nem nyert bizonyítást. Az ezzel kapcsolatos szakértői véleménynek ellentmond - az elsőfokú bíróság által helyesen az ítéleti tényállás alapjául vett - "G" igazságügyi tűzszerész szakértő véleménye, mely szerint a tanúk által korábban is észlelt pernyehullás az egyedi gyártáshiba hiányára utal.

Abban valamennyi szakértő egyetértett, hogy a balesetet kisebb kaliberű bomba, vagy egy nagyobb kaliberű bomba kihulló effektdarabja okozta.

A II. r. alperes a kárfelelősség alóli mentesülést eredményező külső, elháríthatatlan okként arra hivatkozott, hogy a balesetet okozó pirotechnikai eszközt a III. r. alperes lőtte ki. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy ezt az állítását a II. r. alperes nem bizonyította.

A nagyszámú egybehangzó tanúvallomás és az azokat alátámasztó igazságügyi szakértői vélemények alapján a megyei bíróság helyesen rögzítette, hogy a balesetet okozó pirotechnikai eszközt a II. r. alperes lőtte ki. A II. r. alperes fellebbezésében hivatkozott, "H"-nak a büntető eljárás során tett tanúvallomása szerint a lövedék „...a vár oldaláról csapódott vissza. Biztos, hogy nem a tó felől jött,...a bástyáról lőhették ki...” (568/2003. számú nyomozati iratok 127. oldal). A tanú büntető eljárásban a 2007. február 15. napján megtartott tárgyaláson úgy nyilatkozott: „A vár bástyájáról lőtték ki a tűzijátékokat. Függetlenül irányban felfelé lőtték ki a tűzijátékokat, de szerintem az az egy, ami

felrobbant, felénk repült...Én már csak azt láttam, amikor közel ért hozzánk, nem láttam a rakétát a kilövés pillanatától...fejmagasság környékén repült felénk", egyebekben fenntartotta a korábbi vallomását. "F" igazságügyi pirotechnikai szakértő ezzel kapcsolatban a 2009. október 22-i tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy e tanúvallomás alapján sem a II. r., sem a III. r. alperesek felelősségét nem tudja kizárni a balesettel kapcsolatban. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a II. r. alperes fellebbezésben is hivatkozott tanúvallomás és szakértői vélemény alapján- azokat a többi tanúvallomással és szakértői véleménnyel egybevetve - ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a III. r. alperes pirotechnikai eszköze okozta a felperesek sérüléseit.

Az elsőfokú bíróság érdemben helyesen döntött a II. r. alperes által sérelmezett bizonyítási indítványok elutasításáról is.

A 68. szám alatti "J" féle szakvélemény kézbesítése során a bíróság nem hívta fel a jogkövetkezményekre való figyelmeztetéssel a peres feleket, hogy arra észrevételt tehetnek. Ezért a II. r. alperes szeptember 22-i és szeptember 28-i bizonyítási indítványa- amely a szakértő valamint a hivatkozott magánszakértői véleményt készítő Leinmeszter József együttes meghallgatására irányult - a Pp. 3.§ (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel nem tekinthető elkésettnek. Ugyanakkor a pontonhidak elmozdulását alátámasztó magánszakértői vélemény a perben akkor sem bír jelentőséggel, ha annak ismeretében "J" a saját igazságügyi szakvéleményét módosította volna. A pontonhidak elmozdulásának bizonyítottsága ugyanis csak azt az elvi lehetőséget igazolná, hogy a balesetet okozó bombát a III. r. alperes is kilőhette: ebből azonban ítéleti bizonyossággal nem következik az, hogy a felperesek sérülését okozó eszközt nem a II. r. alperes működtette.

Mindhárom felperes alappal sérelmezte fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság méltánytalanul alacsony összegben állapította meg az őket megillető nem vagyoni kárpótlást.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemények alapján helyesen állapította meg, hogy a baleset során a felperesek milyen sérüléseket szenvedtek és azok milyen maradandó károsodással gyógyultak.

Ugyanakkor a megyei bíróság nem értékelte kellő súllyal, hogy az elszenvedett sérülések miatt az I. r. felperes fiatal korában bal szeme látását teljes egészében elvesztette, és számos műtėti beavatkozást kellett elviselnie. E károsodás végleges, műtėti úton vissza nem fordítható. Az ítéletábla kiemeli e körben, hogy a látás részleges elvesztése és az őt ért esztétikai károsodás befolyásolta az I. r. felperes pályaválasztását és hátráltatta őt tanulmányai végzésében. A fizikai jellegű sérüléseken túl az I. r. felperes pszichésen is károsodott, szorongóvá vált. E körülmények együttes mérlegelésével az ítéletábla - amellet, hogy a kereseti kérelem szerinti 15.000.000 Ft-os követelés eltúlzott - a balesetkori értékviszonyokat alapul véve az I. r. felperesnek járó nem vagyoni kárpótlás összegét 8.000.000 Ft-ban találta megállapíthatónak.

A II. r. felperes esetében a megyei bíróság helyesen mutatott rá, hogy az elszenvedett sérülések következtében kialakult hegesedések nem banalizálhatóak, ugyanakkor

elmulasztotta ennek a jogkövetkezményeit teljes körűen levonni. A balesetkori értékviszonyok alapján az elszenvedett sérülésekkel és azok következményeivel arányban áll a II. r. alperes által követelt 1.000.000 Ft nem vagyoni kárpótlás. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy az esztétikai károsodások fiatal korban érték a II. r. felperest és azok plasztikai műtét útján sem szüntethetőek meg.

A megyei bíróság rögzítette, hogy a III. r. felperes bal szemének látása 25%-ban csökkent, széli - perifériális- látását elvesztette. A látásvesztésen felül a III. r. felperesnél is kimutatható pszichés állapotromlás.

Erre figyelemmel a kereseti kérelem szerinti 2.000.000 Ft nem vagyoni kárpótlás a balesetkori értékviszonyok alapján nem tekinthető eltúlzottnak, az arányban áll a III. r. felperest ért károsodással.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak megfellebbezett részében megváltoztatta: az I. r. alperes ellen előterjesztett kereseti kérelmet elutasította, míg a II. r. alperes által fizetendő nem vagyoni kárpótlás összegét az I. r. felperes javára 8.000.000 Ft-ra, a II. r. alperes javára 1.000.000 Ft-ra, míg a III. r. felperes javára 2.000.000 Ft-ra felemelte (Pp. 252.§ (2) bekezdés).

Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú ítélet fejrésze a III. r. felperes "A"-t - tévesen - II. r. felperesként tünteti fel, így e körben a megyei bíróság ítéletét pontosította.

Az elsőfokú eljárásban a II. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában I. r. felperes 50%-ban, a II. r. felperes 60%-ban, míg a III. r. felperes közel 95%-ban lett pernyertes. Mindhárom felperes 100%-ban lett peresztes az I. és III. r. alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelemmel kapcsolatban.

A másodfokú eljárásban - a fellebbezési pertárgyérték alapján - a II. r. alperessel szemben az I. r. felperes 30%-ban, a II. r. és III. r. felperesek 100%-ban lett pernyertes, az I. r. alperessel szemben mindhárom felperes 100%-ban lett peresztes.

E pernyertességi-peresztesességi arányokra tekintettel a perköltségről az ítéltábla a felperesek valamint az I. r. alperes vonatkozásában a Pp. 78.§ (1) bekezdés és Pp.239.§, a II. r. alperes vonatkozásában a Pp.81.§ (1) bekezdés és Pp.239.§ alapján rendelkezett. Az elsőfokú eljárás során felmerült, az I. és II. r. alperesek jogi képviselői esetében az Áfát is magában foglaló ügyvédi munkadíjat a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével az ítéltábla a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (1) (2) és (6) bekezdése alapján, a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat ugyanezen IM rendelet 3.§ (1), (2) (5) és (6) bekezdései alapján állapította meg.

Győr, 2011. évi július hó 7. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

. Szalay Róbert sk. . Vass Mária sk.
előadó bíró

bíró

